

Sygn. akt I ACa 629/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Stanek (spraw.)
Sędziowie:	SSA Hanna Rojewska SSA Joanna Walentkiewicz - Witkowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Olejniczak

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. M.**

przeciwko **(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 25 lutego 2013r. sygn. akt II C 1329/12

1. oddala apelację,

2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. na rzecz M. M. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 629/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z powództwa M. M. przeciwko (...) sp. z o. o. w C. o zapłatę zasądził od (...) sp. z o. o. w C. na rzecz M. M. kwotę 130.600,72 złotych z ustawowymi odsetkami:

a) od kwoty 22.484,97 złotych od 13 września 2011 r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 1.629,21 złotych od 15 września 2011r. do dnia zapłaty,

- c) od kwoty 967,36 złotych od 16 września 2011r. do dnia zapłaty,
 - d) od kwoty 27.073,73 złotych od 5 października 2011r. do dnia zapłaty,
 - e) od kwoty 78.445,45 złotych od 29 września 2011 r. do dnia zapłaty,
- oraz kwotę 10.159,35 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, z których wynika, że w 2011 roku spółka (...) sp. z o.o. w W. jako sprzedający zawarła umowę sprzedaży materiałów budowlanych i środków chemicznych z pozwaną (...) sp. z o.o. Kupujący nie zapłacił sprzedającemu należności w kwocie 130.600,72 złotych, na którą złożyły się wierzytelności z pięciu faktur;

- na kwotę 22.484,97 zł płatną do 12 września 2011r.,
- na kwotę 1.629,21 zł płatną do 14 września 2011r.,
- na kwotę 967,36 zł płatną do 15 września 2011r.,
- na kwotę 27.073,73 zł płatną do 5 października 2011r.,
- na kwotę 78.445,45 zł płatną do 29 września 2011r.

Towar został wydane spółce (...) sp. z o.o.

Aktem notarialnym z 13 maja 2011 roku zostało ustanowione zabezpieczenie w postaci hipoteki umownej łącznej w kwocie 1.000.000 złotych, należnych spółce (...) sp. z o.o. wierzytelności wobec (...) sp. z o.o. z tytułu prowadzonej współpracy gospodarczej, na nieruchomościach stanowiących własność pozwanego.

W dniu 29 grudnia 2011 roku została zawarta pomiędzy (...) sp. z o.o. a M. M. umowa przelewu wierzytelności jaka przysługuje (...) sp. z o.o. w stosunku do (...) sp. z o.o., składającej się z należności głównej w kwocie 729.861,58 złotych z tytułu ceny sprzedaży towarów handlowych oraz odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności należności głównej. Zbywca oświadczył, że wierzytelności te są wymagalne, nie są przedawnione, zaś w zakresie należności głównej w kwocie 599.260,86 złotych wraz z odsetkami ustawowymi są przedmiotem postępowania sądowego przed Sądem Okręgowym w Kielcach, który wydał nieprawomocny wówczas wyrok z 12 grudnia 2011 roku.

Pismem z 27 lutego 2012 roku M. M. wezwał pozwaną spółkę do zapłaty należności w wysokości 130.600,72 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie.

W dniu 1 października 2012 roku M. M. złożył wniosek do Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim, Wydziału VI Ksiąg Wieczystych, o zmianę wpisu wierzyciela hipoteki umownej łącznej na kwotę 1.000.000,00 złotych wpisanej w Księgach Wieczystych o numerach (...). Wniosek powoda został uwzględniony.

W świetle powyższych okoliczności Sąd Okręgowy wskazał, że kwestia zawarcia umowy przelewu wierzytelności z 29 grudnia 2011 roku pomiędzy powodem M. M. i (...) sp. z o.o. nie jest sporna i nie budzi wątpliwości. Sąd pierwszej instancji podkreślił, że nie jest konieczne wskazywanie w umowie przelewu, że zabezpieczona wierzytelność jest przenoszona wraz z hipoteką, ponieważ skutek ten następuje z mocy prawa. Wymagany jest jednak wpis konstytutywny nowego wierzyciela do księgi wieczystej jako uprawnionego z tej hipoteki, wierzytelność hipoteczna bowiem przechodzi na nabywcę dopiero w wyniku wpisu nabywcy do księgi wieczystej jako nowego wierzyciela hipotecznego. Strona powodowa przedstawiła odpis ksiąg wieczystych o numerach (...), z których wynika, że powód M. M. został wpisany w dziale IV przedmiotowych ksiąg wieczystych, jako wierzyciel hipoteki umownej łącznej na kwotę 1.000.000,00 złotych w miejsce poprzedniego wierzyciela (...) Sp. z o.o. w W., czym spełnił wymóg z art. 79 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

Sąd Okręgowy wskazał także, że umowa przelewu wierzytelności z 29 grudnia 2011 roku jest umową warunkową. W § 4 pkt 2 i 3 umowy przeniesienie praw do wierzytelności następuje z chwilą dokonania zapłaty pełnej kwoty 600.000,00 złotych w terminie do 30 grudnia 2011 r. Z załączonego do akt sprawy potwierdzenia przelewu wynika, że powód dokonał przelewu wskazanej umową kwoty na rachunek (...) Sp. z o.o. 30 grudnia 2011 r., co potwierdził zbywca wierzytelności.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że strona pozwana nie kwestionowała wysokości kwoty dochodzonej pozwem, a potwierdzonej załączonymi w pozwie fakturami VAT i dowodami dostawy, ani terminów wymagalności poszczególnych należności. Pozwana spółka nie spełniła świadczenia pieniężnego stanowiącego cenę towarów nabytych w wyniku umowy sprzedaży ze spółką (...) sp. z o.o., a potwierdzonych wskazanymi fakturami VAT i dowodami dostawy. Zatem z tego tytułu (...) sp. z o.o. była wierzycielem (...) sp. z o.o. Wierzytelność ta mogła być przedmiotem przelewu.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, który rozstrzygał sprawę w oparciu o art. 316 § 1 k.p.c., powództwo należało uwzględnić, powód bowiem domagał się kwot potwierdzonych fakturami VAT i dowodami dostawy między pozwaną spółką a (...) sp. z o.o.

Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c., uwzględniając wydatki poniesione przez powoda, jako stronę wygrywającą, na opłatę od pozwu oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

I. naruszenie prawa procesowego, a to:

a) art. 233 k.p.c. poprzez dowolne przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, że twierdzenia pozwanej o przedwczesności roszczenia są niezasadne z uwagi na fakt, że powód uzyskał wpis w dziale IV księgi wieczystej w trakcie trwania procesu, a tym samym spełniony został wymóg z art. 79 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, w sytuacji gdy w dacie złożenia pozwu w przedmiotowej sprawie powód nie posiadał legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa i nie mógł żądać ochrony prawnej,

b) art. 199 k.p.c. poprzez uwzględnienie roszczenia powoda w sytuacji braku po jego stronie legitymacji czynnej do występowania w procesie z uwagi na fakt, iż w dacie składania pozwu nie doszło do skutecznego przeniesienia wierzytelności z pierwotnego wierzyciela na powoda;

II. naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię tj. :

a) art. 245¹ k. c. w zw. z art. 79 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece poprzez uznanie, że roszczenie powoda jest uzasadnione w sytuacji gdy w dacie złożenia pozwu i wszczęcia postępowania nie doszło do skutecznego przeniesienia ograniczonego prawa rzeczowego w postaci hipoteki co warunkowało również skuteczne przeniesienie wierzytelności, a tym samym powód nie był wierzycielem a pozwana nie była zobowiązana wobec wierzyciela z tytułu jakichkolwiek roszczeń.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie na podstawie art. 320 k.p.c. o rozłożenie zasądzzonego świadczenia (należności głównej) na 10 miesięcznych rat w wysokości po 13.060,10 złotych każda płatnych począwszy od ostatniego dnia miesiąca w którym wyrok Sądu II instancji stanie się prawomocny, nieobciążanie pozwanej kosztami postępowania za I i II instancję i zasądzenie na rzecz pozwanej od powoda kosztów zastępstwa procesowego z uwagi na fakt, iż w dacie wniesienia pozwu powództwo było oczywiście bezzasadne, a pozwany nie będąc zobowiązany wobec powoda nie dał podstaw do wytoczenia powództwa, dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów dotyczących aktualnej sytuacji majątkowej i ekonomicznej pozwanej spółki na okoliczność zasadności wniosku o zwolnienie od opłaty od apelacji i rozłożenia ewentualnie zasądzzonej wyrokiem kwoty na raty.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości, oddalenie wniosku pozwanej o rozłożenie zasądanego świadczenia na raty w trybie art. 320 k.p.c. oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Sąd Apelacyjny podziela dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne i wywiedzione z tych ustaleń wnioski prawne, przyjmując je za własne, żaden bowiem z zarzutów apelacji nie podważył zasadności orzeczenia Sądu pierwszej instancji.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutów naruszenia prawa procesowego, albowiem zarzuty naruszenia prawa materialnego mogą być właściwie ocenione wyłącznie na tle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego.

Za chybiony należy uznać zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 199 k.p.c. poprzez uwzględnienie roszczenia powoda w sytuacji braku po jego stronie legitymacji czynnej do występowania w procesie z uwagi na fakt, iż w dacie składania pozwu nie doszło do skutecznego przeniesienia wierzytelności z pierwotnego wierzyciela na powoda

Rację ma wprowadzić pozwany, iż w chwili wniesienia pozwu powód nie miał legitymacji czynnej do wniesienia powództwa, bowiem wpis do księgi wieczystej swojej wierzytelności nabył dopiero w toku postępowania sądowego, takie też ustalenia w tym zakresie poczynił Sąd pierwszej instancji. Nie można jednak zgodzić się ze skarżącym, iż nie doszło do przeniesienia skutecznie wierzytelności powoda i sąd winien oddalić bądź odrzucić pozew z uwagi na brak nieusuwalny.

Należy zaznaczyć, iż przesłanki odrzucenia pozwu wymienia art. 199 k.p.c. Zaliczyć do nich trzeba także brak jurysdykcji krajowej (art. 1099 i 1105 k.p.c.) oraz niezłożenie przez powoda-cudzoziemca kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu, tzw. kaucji aktorycznej (art. 1124 § 3 k.p.c.).

Jak podkreśla się w literaturze i orzecznictwie legitymacja procesowa (bierna lub czynna) należy do przesłanek materialnych (merytorycznych), przez które należy rozumieć okoliczności stanowiące w świetle norm prawa materialnego warunki poszukiwania ochrony prawnej na drodze sądowej. Skoro legitymacja procesowa jest przesłanką merytoryczną, o której istnieniu przesądzają przepisy prawa materialnego, mające zastosowanie w konkretnym stanie faktycznym, nie zaś przepisy procesowe, jej brak nie prowadzi do odrzucenia pozwu lecz do oddalenia powództwa.

Sąd pierwszej instancji z powyższych, wskazanych przez pozwanego, przyczyn nie mógł odrzucić pozwu powoda, bowiem brak było ku temu podstaw. W orzecznictwie, z resztą wskazywanym również przez samego skarżącego, wskazuje się, że brak legitymacji procesowej prowadzi do oddalenia powództwa, nie zaś do odrzucenia pozwu (art. 199 k.p.c.) i nie ma żadnego związku z kwestią nieważności postępowania (wyrok SN z 06.04.2004 r., sygn. akt I CK 628/03, LEX nr 500174). Choć sygnalizowana jest w piśmiennictwie praktyka odrzucania pozwu z powodu niewymagalności roszczenia należy wskazać, iż jest ona absolutnie nie do zaakceptowania (K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1486).

W takiej sytuacji rozważyć jedynie należało zarzut strony pozwanej jako zarzut braku legitymacji czynnej mający prowadzić do oddalenia powództwa.

W art. 79 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece został wprowadzony wymóg konstytucyjnego wpisu dla przelewu wierzytelności. Umknęło jednak skarżącemu, iż Sąd pierwszej instancji orzekał na podstawie art. 316 § 1 k.p.c., na który powołał się w treści swojego uzasadnienia, a więc orzekał na podstawie stanu faktycznego w chwili zamknięcia rozprawy.

Zasada orzekania wynikająca z art. 316 określana bywa jako zasada aktualności orzeczenia sądowego (zob. M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 417; wyrok SN z dnia 8 lutego 2006 r., II CSK 153/05, Lex nr 192012) i ma ona zastosowanie w odniesieniu do każdego rodzaju powództwa (o świadczenie, o ustalenie istnienia albo nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, o ukształtowanie stosunku prawnego lub prawa). Stan rzeczy brany pod uwagę przez sąd przy wydaniu wyroku obejmuje podstawę faktyczną i podstawę prawną wyroku (wyroki SN: z dnia 13 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113; z dnia 8 lutego 2006 r., II CSK 153/05, Lex nr 192012). W obu zakresach decydujące znaczenie ma chwila orzekania.

W orzecznictwie i literaturze podkreśla się, że zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy. Dla uwzględnienia powództwa wystarcza zatem, że roszczenie było wymagalne najpóźniej w chwili wyrokowania. Jeśli zaś w tym momencie roszczenie nie było jeszcze wymagalne powództwo należy oddalić jako przedwczesne (M. Jędrzejewska (w opracowaniu J. Gudowskiego) (w:) T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, K. Weitz, P. Grzegorzczak, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Postępowanie rozpoznawcze, t. 2, red. T. Ereciński, Warszawa 2012, s. 24). Fakt, że oddalenie powództwa następuje z powodu jego przedwczesności, powinien wynikać z uzasadnienia wyroku (por. orzeczenie SN z dnia 5 czerwca 1954 r., II CO 26/54, OSNC 1955, nr 2, poz. 30). Na marginesie należy podkreślić, iż oddalenie powództwa z powodu jego przedwczesności nie stoi na przeszkodzie ponownemu wytoczeniu procesu przez powoda po zaistnieniu wymagalności roszczenia (orzeczenie SN z dnia 22 lutego 1949 r., WaC 226/48, PiP 1950, z. 2, s. 131). Z art. 366 k.p.c. wynika bowiem, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co "w związku z podstawą sporu" stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia.

Biorąc pod uwagę powyższe należy uznać, iż Sąd pierwszej instancji słusznie oparł rozstrzygnięcie w sprawie na materiale dowodowym zgromadzony w toku postępowania i nie ulega przy tym wątpliwości, iż podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia stanowiły zdarzenia istniejące w dacie zamknięcia rozprawy.

W świetle powyższych uwag uznać należy za niezasadne podnoszone w apelacji zarzuty dotyczące naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez dowolne przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, że twierdzenia pozwanej o przedwczesności roszczenia są niezasadne z uwagi na fakt, że powód uzyskał wpis w dziale IV księgi wieczystej w trakcie trwania procesu, a tym samym spełniony został wymóg z art. 79 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, w sytuacji gdy w dacie złożenia pozwu w przedmiotowej sprawie powód nie posiadał legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa i nie mógł żądać ochrony prawnej

Podkreślić należy, że skuteczne postawienie tego zarzutu wymaga wykazania, że Sąd Okręgowy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (por. postan. SN z 10.01.2002 r. sygn. II CKN 572/99, Lex nr 53136). Stwierdzić także należy, iż jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z 27.09.2002 r. sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906).

Apelacja tak wymaganych zarzutów nie przedstawia i nie wykazuje, aby ocena dowodów oraz oparte na niej wnioski były dotknięte powyższymi uchybieniami. Samo stwierdzenie, że Sąd Okręgowy w sposób dowolny przyjął, że twierdzenia o przedwczesności roszczenia są niezasadne nie wystarcza do uzasadnienia skutecznie zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. Sąd pierwszej instancji w sposób jasny i precyzyjny wskazał podstawy swojego rozstrzygnięcia oraz

z jakich powodów powództwo zostało uwzględnione, a także że materiał dowodowy został oceniany na chwilę zamknięcia rozprawy zgodnie z treścią art. 316 § 1 k.p.c.

Uznając bezzasadność powyższego zarzutu Sąd Apelacyjny uznał, iż ustalenia sądu pierwszej instancji co do okoliczności faktycznych są prawidłowe i nie zostały skutecznie podważone przez apelującego.

Nie powielając powyższych argumentów należy także wskazać, iż nie mógł odnieść zamierzonego skutku również zarzut podniesiony przez pozwanego naruszenia przez Sąd pierwszej instancji prawa materialnego tj. art. 245¹ k. c. w zw. z art. 79 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece poprzez uznanie, że roszczenie powoda jest uzasadnione w sytuacji gdy w dacie złożenia pozwu i wszczęcia postępowania nie doszło do skutecznego przeniesienia ograniczonego prawa rzeczowego w postaci hipoteki co warunkowało również skuteczne przeniesienie wierzytelności, a tym samym powód nie był wierzycielem a pozwana nie była zobowiązana wobec wierzyciela z tytułu jakichkolwiek roszczeń.

Jak wskazano powyżej powód uzyskał konstytutywny wpis do do ksiąg wieczystych w dziale IV, jako wierzyciel hipoteki umownej łącznej na kwotę 1.000.000 złotych w miejsce poprzedniego wierzyciela (...) Sp. z o.o. w W., spełniając tym samym wymóg z art. 79 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Słusznie podnosił Sąd Okręgowy, iż bez znaczenia, w świetle brzmienia art 316 § 1 k.p.c. , jest fakt, iż wpis ten został dokonany już po dacie złożenia pozwu.

Zatem skoro jednak w dacie wydania wyroku powód był niewątpliwie legitymowany do wystąpienia z danym powództwem, czego pozwany już nie kwestionował, nie mogło dojść do oddalenia jego powództwa przy spełnieniu przez niego wszystkich przesłanek.

Sąd Apelacyjny nie znalazł także podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanego o rozłożenie świadczenia na raty na wypadek nieuwzględnienia zarzutów apelacji uwzględniając, iż pozwany po raz pierwszy wystąpił z przedmiotowym wnioskiem w postępowaniu apelacyjnym oraz faktu oponowania przez powoda co do tego wniosku. Pozwany istotnie po raz pierwszy zgłosił to żądanie w apelacji i nie przedstawił żadnych konkretnych okoliczności przemawiających za jego uwzględnieniem. Należy zaznaczyć, iż wprawdzie Sąd drugiej instancji jest także sądem merytorycznie rozpoznającym sprawę, ale strony obowiązane są przedstawić w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji wszystkie dowody, w oparciu o które sąd orzeka, natomiast w każdym innym przypadku podnosząc nowe okoliczności strona obowiązana jest wykazać, że nie mogła tego uczynić na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego (art. 381 k.p.c.). Pozwany nie wykazał natomiast, że nie mógł przytoczyć okoliczności, które jego zdaniem przemawiają za rozłożeniem zasądzonej kwoty na raty.

Zaznaczyć należy, że podstawą zastosowania art. 320 k.p.c. jest wyłącznie uznanie sądu, że zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki. Ta część sentencji, mocą której sąd orzeka o rozłożeniu zasądzonej należności na raty ma charakter konstytutywny i wkraczający w dziedzinę prawa materialnego (tak m.in. SN w wyroku z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 20/06, LEX nr 198525), uprawnia bowiem sąd z urzędu do modyfikowania treści łączącego strony stosunku cywilnoprawnego (w inny sposób niż określa to treść tego stosunku). Jak przewidział ustawodawca - rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzonego świadczenia jest możliwe tylko "w szczególnie uzasadnionych wypadkach". Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu K. Weitza) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 24 i n.; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422). Natomiast zgłaszając ten wniosek apelujący nie wykazał, że tego rodzaju nadzwyczajne okoliczności zachodzą. Okoliczności zaś wskazane w apelacji nie mogą być uznane za "szczególnie uzasadniony wypadek", o którym mowa w art. 320 k.p.c.

Nadto mając na uwadze wyżej przedstawione uwagi na temat materialnoprawnego charakteru żądania przewidzianego w art. 320 k.p.c., brak przedstawienia okoliczności w postępowaniu przed Sądem I instancji

uzasadniających tego rodzaju wniosek, stanowi pozbawienie powoda możliwości merytorycznego ustosunkowania się do tego żądania i przedstawienia okoliczności przeciwnych.

Z uwagi zatem na powyższe i na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako nieuzasadnioną. O kosztach postępowania odwoławczego orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 6, § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.).